MUSZTRAI ANIKÓ

KLUMPA, KAKUKK ÉS KÉPERNYŐ

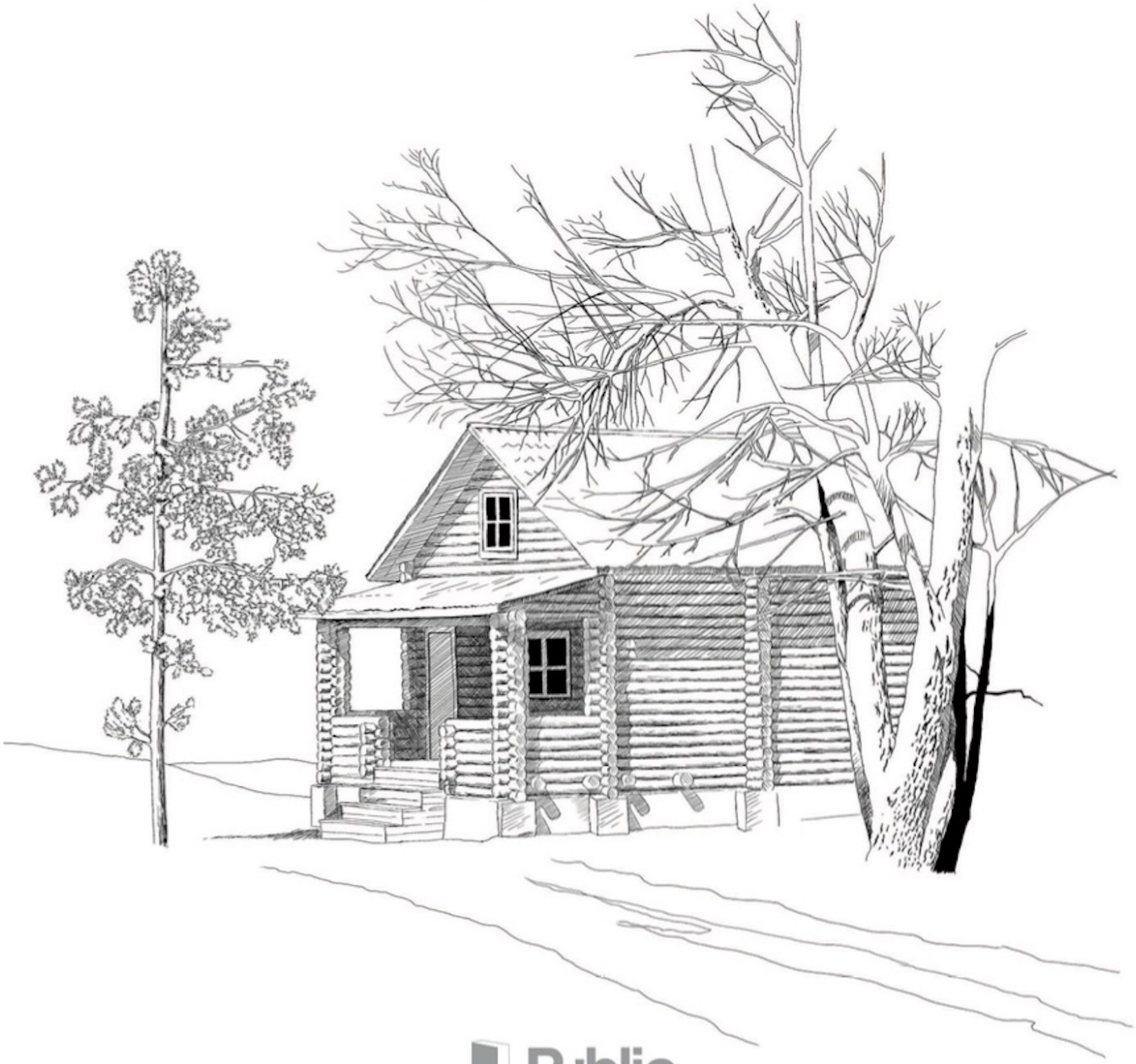

Publio

Klumpa, Kakukk és Képernyő

Musztrai Anikó

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Mese 6-8 éves gyerekeknek

Soós Martin emlékére

Simon és Szidónia egymás mellett laktak egy régi házban a rózsalugas mögött. A park valójában egy kastély kertje volt, amely romjaiban szomorkodott az időközben épült lakóházak között.

A két gyerek és a kislány nagy fekete kutyája, Brúnó, gyakran csatangolt a rózsakertben. Időnként elbújtak a padláson, ahol sok-sok kincs között Aranyszarvas nézett le rájuk egy festményről a falon. Néha kacsintott feléjük sárga szemeivel.

A kastély melletti kunyhóban élt Amélia, akit a környékbeliek boszorkánynak tartottak, de inkább volt jó tündér, aki mindenféle gyógyfüvekkel gyógyította a kert sebesült állatait.

Vele lakott Dúr és Moll, a két hófehér galamb, valamint Fülöpke, a kandúr.

Amélia gyakran jósolt a városka babonás lakóinak kávézaccból, hamuból, füstből. Sokan bolondnak tartották, a gyerekek és kutyájuk azonban gyakran meglátogatták őt.

A közeli tó partján találtak egy öreg, kóbor lovat, akit megsajnáltak és Amélia befogadta. Elnevezték Szvetozárnak.

Volt a szobában a falon egy faliszőnyeg, mely csodálatos, mesebeli tájat ábrázolt. Ez a kép nagy hatással volt Simonra és Szidikére. Főleg, mikor megtudták, hogy néhány barátjának Amélia megengedi, hogy kirándulást tegyenek a szőnyeg furcsa lényei között, akik a hölgy szerint álomország szülöttei.

- Amélia rég megígérte már nekünk ezt a kirándulást. - szólt Simon egy délután a rózsalugasban.

- Igen. De szerinte nem vagyunk eléggé felkészülve rá. - felelte Szidike.

- Nem hiszem. És én már olyan kíváncsi vagyok. - mondta Simon izgatottan.- Szerintem máris beszéljünk vele!

- Jó, rendben. - egyezett bele Szidike. De aggódott, hogy ez a kívánságuk nem teljesül olyan könnyen, mint az előzőek.

Mikor, például, Amélia babszemnyire zsugorította őket, hogy Dúr és Moll hátán körbe repülhessék a rétet.

Vagy, amikor egy csapásra megértették az állatok nyelvét.

Ahogy közeledtek a házikó felé, Amélia már az ajtóban várta őket. Vállán ott ült a két szép madár, lábánál pedig Fülöpke dorombolt kedvesen.

Szvetozár békésen legelészett és üdvözlésül meglengette a farkát.

- Azt hiszem, nem tudunk tovább várni. - szólt izgatottan Simon.

Vendéglátójuk beljebb invitálta őket.

- Én egy kicsit félek. - mondta Szidónia, majd megsimogatta a macskát.

- Nincs mitől. A kirándulás csak addig tart, amíg ti akarjátok. - nyugtatta meg a jósnő a kislányt.

- Hát, ha felkészültetek, akár indulhattok is.

- Mit kell tennünk?- kérdezte Simon, s mindketten megálltak a szőnyeg előtt.

- Hunyjátok be a szemeteket,majd, ha megérintelek, lépjetek egyet előre. Abban a percben a kép életre kel körülöttetek. - felelt Amélia.

Amint ez megtörtént, hirtelen csodálatos, egzotikus növények között találták magukat. Pontosan olyan volt, mint a képen, csak minden élővé változott.

Az ezernyi élénk illat még Brúnót is töprengésre késztette.

Szidike nagy ijedségére az egyik bokor mögül egy kíváncsi szempár leselkedett rájuk.

Ekkor három igen furcsa szerzet masírozott elő a fák közül, s rémülten nézték a jövevényeket.

A gyerekek még soha életükben nem láttak ilyen különös fickókat.

- Kik vagytok? - kérdezte Simon.

Választ egyelőre nem kaptak, így volt alkalmuk alaposan szemügyre venni a fogadó bizottság tagjait.

Mindhárman igen alacsonyak voltak. Egyikük egy pár ormótlan fapapucsot viselt, ami jóval nagyobb volt a lábainál. Alig tudott benne közlekedni.

A középső alak nagyra nőtt madárnak látszott, és egy házikót hurcolt a hátán. Ő is elég nehezen mozgott.

De a legfurcsábbnak a harmadik tűnt, aki normális külseje ellenére egy számítógép monitorját szorongatta a hóna alatt.

Miután jól megnézték egymást, közelebb araszolt egymáshoz a két társaság.

- Isten hozott benneteket az álmok erdejében! - szólt a fapapucsos. - Mi vagyunk az ajtónállók. Az én nevem Klumpa, ők pedig Kakukk és Képernyő. - mutatott rá a madárszerűre meg a számítógépesre. - Mi szoktuk körbe vezetni a vendégeket, de már hosszú ideje nem járt erre idegen.

- Szóval, Klumpa, Kakukk és Képernyő. - nyugtázta Szidike, aki elsőnek tért magához.

- Mi pedig Brúnó, Simon és Szidónia. - mutatta be barátait a kislány.

- Már kezdtük azt hinni, Amélia megfeledkezett rólunk. – szólt Klumpa, miközben társai kíváncsian körül járták a vendégeket.

- Miért vagytok ilyen furcsák?- kérdezte Simon.

- Valaki ilyennek álmodott meg minket. Ebben az erdőben minden csak álom. – Saját álmaitokkal is össze fogtok találkozni. - felelte Klumpa. Társai nem szóltak, csak Kakukk torkából szakadt fel néha egy-egy csuklás.

- Biztos rekeszizom görcse van. - morogta Brúnó.

- Nem, dehogy. Valamikor remekül kakukkolt, de most már csak csuklani tud egy ideje. - felelte Klumpa, s átkarolta barátja hátán a házikót.

Képernyő ekkor idegesen megigazította hóna alatt a monitorját, majd a fák között kanyargó ösvényt kutatta a szemével.

Klumpa széles karmozdulattal jelezte, hogy ideje indulni. Kakukk még csuklott egyet, majd szorosan Klumpa és Képernyő közé ékelődve indult el.